

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajowy sąd v Prešove (Republika Słowacka) w dniu 23 maja 2011 r. — Erika Šujetová przeciwko Rapid life životná poisťovňa, as

(Sprawa C-252/11)

(2011/C 269/41)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajowy sąd v Prešove

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Erika Šujetová

Strona pozwana: Rapid life životná poisťovňa, as

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ sprzeciwiają się stosowaniu przepisu prawa krajowego, w rozumieniu którego dla dokonania kontroli wyroku sądu polubownego właściwy miejscowo jest zawsze i wyłącznie sąd, w obszarze właściwości którego, na podstawie zapisu na sąd polubowny lub klauzuli arbitrażowej, znajduje się siedziba sądu polubownego lub odbywa się postępowanie polubowne, jeżeli sąd ten uzna, że taki zapis na sąd polubowny lub klauzula arbitrażowa stanowi nieuczciwy warunek w rozumieniu art. 3 ust. 1 rzeczony dyrektywy?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich sprzeciwiają się stosowaniu przepisu prawa krajowego, w rozumieniu którego sąd (o którym mowa w pytaniu pierwszym) po ewentualnym uchyleniu wyroku sądu polubownego powinien kontynuować postępowanie co do istoty (czyli w zakresie pierwotnego roszczenia, będącego przedmiotem postępowania przed sądem polubownym), bez ponownego zbadania własnej właściwości miejscowej w odniesieniu do prowadzonego postępowania, mimo że, gdyby rzeszone roszczenie wobec konsumenta było od początku podniesione nie przed sądem polubownym lecz przed sądem, od początku właściwy miejscowo do prowadzenia postępowania byłby sąd miejsca zamieszkania konsumenta?

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-379/06 Kaimer GmbH & Co. Holding KG, Sanha Kaimer GmbH & Co. KG, Sanha Italia Srl. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 maja 2011 r. przez Kaimer GmbH & Co. Holding KG i in.

(Sprawa C-264/11 P)

(2011/C 269/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Kaimer GmbH & Co. Holding KG, Sanha Kaimer GmbH & Co. KG, Sanha Italia Srl. (pełnomocnik ad litem: adwokat J. Brück)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-379/06 Kaimer i in. przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę oraz stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 września 2006 r. [K(2006) 4180, sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe];
- ewentualnie, uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-379/06 Kaimer i in. przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę i obniżenie grzywny nałożonej w art. 2 decyzji Komisji z dnia 20 września 2006 r. [K(2006) 4180, sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe];
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku, którym Sąd częściowo oddalił wniesioną przez wnoszące odwołanie skargę na decyzję K(2006) 4180 wersja ostateczna, wydaną przez Komisję w dniu 20 września 2006 r. w postępowaniu na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe).

Wnoszące odwołanie podnoszą trzy zarzuty:

Pierwszy zarzut: wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd dokonał błędnej oceny dowodu na potwierdzenie dokładnego

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

momentu uznanego za początek trwania naruszenia. W przeciwieństwie do jasnego brzmienia tego dokumentu, Sąd zinterpretował go tak, że wskazuje on na początek trwania naruszenia, podczas gdy, gdyby został on właściwie zinterpretowany, wskazywałby on właśnie na coś zupełnie przeciwnego, mianowicie, że autor dokumentu pominął postawę, jaką wnoszące odwołanie miały przyjąć na rynku. Wnoszące odwołanie utrzymują, że dokument może zostać prawidłowo oceniony bez potrzeby przedkładania innych dowodów.

Drugi zarzut: wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd błędnie zinterpretował wartość dowodową oświadczeń skruszonych świadków. Pierwsza część drugiego zarzutu jest wywiedziona z naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd, gdy przyznał dużą wartość dowodową zeznaniom skruszonych świadków, podczas gdy chodzi tu o świadków dbających o dostarczenie Komisji dowodów przedstawiających znaczącą wartość dodaną celem uzyskania możliwie największego obniżenia ich grzywien. Ta sytuacja wiąże się z nadmierną tendencją do obciążania innych przedsiębiorstw, a tym samym zeznania nie mają właściwie dużej wartości dowodowej. Sąd nie zbadał tej kwestii w uzasadnieniu wyroku.

Druga część drugiego zarzutu jest wywiedziona z okoliczności, że Sąd nie wyjaśnił sprzeczności pomiędzy zeznaniami skruszonych świadków, a tym samym uzasadnienie wyroku jest błędne i niewystarczające. Pierwszy skruszony świadek w swoich zeznaniach nie wymienił wnoszących odwołanie wśród przedsiębiorstw, które uczestniczyły w naruszeniu, chociaż jego zeznania były kompletne a on sam uzyskał pełne zwolnienie ze swojej grzywiny. Zarzuty wobec wnoszących odwołanie zostały oparte na zeznaniach kolejnych skruszonych świadków. Sprzeczność mogłaby zostać wyjaśniona, gdyby Sąd przyznał szczególną wartość dowodową zeznaniom pierwszego przedsiębiorstwa, które współpracowało z Komisją.

Trzeci zarzut: wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej oraz europejską konwencję praw człowieka („EKPC”). Sąd naruszył oba te akty wyższego rzędu z dwóch względów. Po pierwsze, dokonywana przez Sąd w sprawach kartelowych kontrola wiarygodności nie jest zgodna — zdaniem wnoszących odwołanie — z wymogami nałożonymi przez kartę praw podstawowych i EKPC w odniesieniu do skutecznego środka prawnego, podczas gdy decyzje, którymi Komisja nakłada grzywny mają charakter karny. Po drugie, również przeprowadzana przez Komisję procedura nie była zgodna z warunkami określonymi w karcie praw podstawowych i EKPC, ponieważ to sama Komisja ustala fakty, na których podstawie wszczyna postępowania a na ich koniec wydaje ostateczną decyzję oraz określa wysokość grzywiny. Taka procedura byłaby dopuszczalna tylko wtedy, gdyby decyzje Komisji podlegały pełnej kontroli ze strony niezawisłego sądu. Również w tym zakresie Sąd ograniczył się do zbadania, czy decyzja Komisji nie zawierała oczywistej sprzeczności, natomiast sam nie dokonał własnego ustalenia okoliczności faktycznych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 31 maja 2011 r. — Atilla Gülbahce przeciwko Freie und Hansestadt Hamburg

(Sprawa C-268/11)

(2011/C 269/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Hamburgisches Oberverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Atilla Gülbahce

Strona pozwana: Freie und Hansestadt Hamburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 decyzji nr 1/80 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że
 - a) pracownik turecki, któremu zostało prawidłowo wydane pozwolenie na zatrudnienie na terytorium państwa członkowskiego na czas określony (lub bezterminowo), który przekracza okres ważności pozwolenia na pobyt (tak zwane przekraczające pozwolenie na pracę), może podczas całego tego okresu wykonywać swoje prawa wynikające z tego pozwolenia, o ile nie sprzeciwiają się temu względy ochrony uprawnionego interesu państwa, mianowicie względy porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego,
 - b) oraz że państwo członkowskie nie może a priori odmówić temu pozwoleniu skuteczności z punktu widzenia jego statusu w zakresie prawa pobytu powołując się na obowiązujące w momencie jego wydania przepisy krajowe dotyczące zależności pozwolenia na pracę od pozwolenia na pobyt (w związku z: wyrokami Trybunału z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie C-416/96 El-Yassini, Rec. s. I-1209, pkt 3 streszczenia, pkt 62–65, w przedmiocie zakresu art. 40 ust. 1 porozumienia EWG–Maroko, a także z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie C-97/05 Gattoussi, Zb.Orz. s. I-11917, pkt 2 streszczenia, pkt 36–43, w przedmiocie zakresu art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie WE–Tunezja)?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

- 2) Czy art. 13 decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że klauzula standstill zabrania również państwu członkowskiemu odebrania legalnie zatrudnionemu na rynku pracy pracownikowi tureckiemu poprzez uregulowanie normatywne [w niniejszej sprawie: poprzez Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (ustawę o pobycie, zatrudnieniu i integracji cudzoziemców na terytorium federalnym) z dnia 30 lipca 2004 r.] możliwości powołania się na naruszenie zakazu dyskryminacji zawartego w art. 10 ust. 1 decyzji nr 1/80 w odniesieniu do wydanego mu wcześniej pozwolenia na pracę, którego okres ważności przekracza okres ważności pozwolenia na pobyt?